

## [Iver Poulsen.]

tiltalende er at lade dem beholde en rimelig del af deres arbejdsfortjeneste. Gør man ikke det, fratager man dem incitamentet og arbejdsglæden, og så kommer den anden måde i betragtning, og det er tvangsarbejdet.

Nøjagtig på samme måde forholder det sig, når talen er om den private opsparing. Hvis man giver den private opsparing sådanne muligheder og kår, at den kan betale sig, skal den nok komme i gang og sørge for skabelse af den kapital, som nationalbanken flere gange i den senere tid har efterlyst, og som er nødvendig til udbygning af vort produktionsapparat, men som vi i dag, selv efter de såkaldt gode tider, må gå til udlandet for at låne. Regeringen har konsekvent forfulgt den private opsparing og sparerne dels gennem en voldsom progressiv beskatning, som fratog befolkningen den del af arbejdsindtægten, som ellers skulle være opsparet, dels ved hjælp af den mest umoralske skat af alle skatter, nemlig formueskatten, og sidst men ikke mindst gennem sin inflationsfremmende politik, som har frataget befolkningen tilliden til, at det opsparede kronebeløb bevarer sin værdi. Der er ikke noget at sige til, om befolkningen mister lysten til at spare op af arbejdsfortjenesten, når den med sikkerhed ved, at inflationen sluger renteudbyttet — og som regel mere til. Den danske befolknings økonomiske sans er så veludviklet, at den foretrækker at købe for pengene, mens de endnu er en lille smule værd, i stedet for at spare op og blive holdt for nar — og det er jo det, der sker med sparerne.

Det må indrømmes, at regeringen er nået vidt i sine bestræbelser for at bekæmpe såvel befolkningens sparemuligheder som befolkningens sparelyst. Og nu skal så dette lovforslag om tvangsopsparing hjælpe regeringen endnu et skridt fremad mod dens mål, som ganske tydeligt er affivning af den private opsparing og udvidelse af statskassen til også at være alle borgeres sparekasse — selv om ingen kan have blot mindste gran af tillid til hverken statssparekassen eller dens direktion.

Dette lovforslag har således, ligesom de øvrige elleve i buketten, det helt vaskeægte røde stempel og sigter lige imod socialisternes

„Fremtidens Danmark“, hvor den enkelte borgers økonomiske frihed og uafhængighed af statsmagten betragtes som noget vederstyggeligt, og derfor kan mit parti naturligvis heller ikke medvirke til dette lovforslags gennemførelse.

**Formanden:** Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 19.

Mødet udsat kl. 17<sup>30</sup>.

Mødet genoptaget kl. 19.

**Formanden:** Udvalget angående forslag til helligdagslov har afgivet tillægsbetænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Forhandlingen genoptoges.

**Finansministeren (Poul Hansen):** Jeg skal tillade mig at gøre nogle bemærkninger om de statsfinansielle forhold. Spørgsmålet om de skattelettelser, som i henhold til forligsaftalen fra sidste sommer er blevet foreslået på et tidligere tidspunkt, har jo været et vigtigt punkt i den debat, der her har fundet sted. Jeg vil herom sige, at jeg naturligvis er helt enig i det synspunkt, som statsministeren på regeringens vegne har givet udtryk for: at det var ønskeligt, om disse skattelettelser eller, om man vil, denne skatteomlægning kunne udskydes 1 år. I den diskussion, der har været ført, har man anført, at det har været nødvendigt at fastholde kravet om disse lettelser eller denne omlægning, for at befolkningen kunne tro på, at en aftale var en aftale. Herom må jeg jo sige, at det var jo et led i aftalen, at der skulle optages en forhandling om, hvorvidt disse skattelettelser var forsvarlige, og det var forudset, at hvis de fire forligspartier var enige derom, kunne disse aftaler om skattelettelser fraviges. Det vil altså med andre ord sige, at det på forhånd er sagt til befolkningen, at der var en mulighed for, at disse lettelser ikke kunne gennemføres. Derfor har regeringen ikke, og det er der heller ikke sagt fra nogen